

Stephenie Meyer

LUNA NOUĂ

Partea I

editura rao

CUPRINS

Prefață	11
1. Petrecerea	13
2. Copci	37
3. Sfârșitul	58
4. Trezirea	95
5. Trădări	118
6. Prieteni	133
7. Repetiția	152
8. Adrenalină	171
9. A cincea roată	189
10. Poiana	210
11. Secta	233

mă aștepta cineva însetat de sânge. Pentru că dădusem greș, nu mai aveam nicio dorință să trăiesc.

Ceasul bătu din nou, iar soarele își trimise razele din înaltul cerului.

1. PETRECEREA

Eram sigură nouăzeci și nouă la sută că visam.

Motivul pentru care eram atât de sigură: în primul rând, eram scăldată în lumina soarelui – genul de soare puternic și orbitor care nu bătea niciodată deasupra ploiosului Forks din Washington, unde mă mutasem cu un an în urmă –, iar în al doilea rând, pentru că mă uitam la bunica mea, Marie. Bunica murise în urmă cu șase ani, așa că acesta era un argument solid în favoarea teoriei visului.

Bunica nu se schimbase prea mult; fața ei arăta exact cum mi-o aminteam. Pielea îi era moale și uscățivă, crestată de mii de riduri minuscule care se lipeau delicat de oasele de dedesubt. Ca o caisă uscată, dar înconjurată de un norișor de păr des și alb.

Gurile noastre – a ei un pliu încrețit – au schițat o jumătate de zâmbet surprins, în același timp. Se pare că nici ea nu se așteptase să mă vadă.

Eram pe punctul de a-i adresa o întrebare; aveam atât de multe – Ce căuta ea aici în visul meu? Ce făcuse în ultimii șase ani? Bunicul era bine, se găsiseră unul pe celălalt acolo unde se aflau? –, dar ea deschise gura în același timp cu mine, așa că m-am oprit ca să începă ea prima. A tăcut și ea, apoi am zâmbit amândouă la această mică stângăcie.

— Bella?

Vocea care mă strigase pe nume nu era a bunicii, astfel că amândouă ne-am întors să vedem cine ni se alătura. Nu trebuia să mă uit ca să știu cine era; aș fi recunoscut vocea lui oriunde — aș fi recunoscut-o și i-aș fi răspuns, indiferent dacă aș fi fost trează sau adormită... sau chiar moartă, pariez. Vocea pentru care aș trece prin foc sau, mai puțin dramatic, aș trece prin bălți în fiecare zi în ploaia rece și nesfârșită.

Edward.

Deși eram încântată să-l văd — conștientă sau nu — și deși eram aproape sigură că visam, m-am panicat când Edward a pășit spre noi prin soarele arzător.

M-am panicat pentru că bunica nu știa că eram îndrăgostită de un vampir — nimeni nu știa asta —, dar cum aș fi putut să-i explic faptul că razele strălucitoare ale soarelui se răsfrângeau din pielea lui într-o mie de cioburi de curcubeu, de parcă ar fi fost făcut din cristal sau diamant?

„Ei bine, bunico, poate că ai remarcat că prietenul meu sclipește. Asta se întâmplă în mod normal dacă stă la soare. Nu-ți face griji...”

Ce făcea? Principala motiv pentru care locuia în Forks, cel mai ploios loc din lume, era că putea să iasă la lumina zilei fără să dezvăluie secretul familiei sale. Și totuși, iată-l că venea, pășind grațios spre mine — cu cel mai încântător zâmbet pe fața lui de înger — de parcă eram singură acolo.

În acea secundă, mi-am dorit să nu fi fost singura imună la misteriosul lui talent; de obicei, eram recunoscătoare că eram unica persoană ale cărei gânduri nu le putea auzi la fel de limpede ca și cum ar fi fost rostite cu voce tare. Dar acum îmi doream să mă audă și pe mine, ca să perceapă avertismentul pe care îl urlam în minte.

Am aruncat o privire panicată spre bunica și am văzut că era prea târziu. Tocmai își întorcea capul pentru a se uita la mine, cu ochii la fel de alarmați ca și ai mei.

Edward — cu un zâmbet la fel de încântător, de simțeam că inima avea să-mi crească până când îmi plesnea în piept — își trecu brațul pe după umerii mei și se întoarse să o privească pe bunica.

Expresia bunicii mă surprinse. În loc să fie îngrozită, mă privea cu sfială de parcă ar fi așteptat o muștrulială. Și stătea într-o poziție atât de stranie — cu un braț întins în mod ciudat departe de corp, apoi îndoit în aer. De parcă ar fi avut brațul în jurul cuiva pe care nu-l puteam vedea, cineva invizibil...

Abia atunci, când, la o privire atentă, am observat uriașa ramă aurită care încadra silueta bunicii. Neînțelegând, am ridicat mâna care nu îl îmbrățișa pe Edward ca s-o ating. Bunica îmi copie mișcarea întocmai, ca în oglindă. Dar acolo unde trebuiau să se întâlnească degetele noastre nu era decât sticlă rece...

Trecând prin acest șoc amețitor, visul meu se transformă brusc într-un coșmar.

Acolo nu era bunica.

Acolo eram eu. Eu într-o oglindă. Eu — bătrână, ridată și ofilită.

Edward stătea lângă mine, fără să se reflecte în oglindă, dureros de atrăgător și pentru totdeauna de 17 ani.

Își lipi buzele reci, perfecte de obrazul meu zbârcit.

— La mulți ani! șopti el.

M-am trezit speriată, gâfâind. Pleoapele mi s-au deschis larg. Lumina cenușie și palidă de dimineață înourată luă locul soarelui orbitor din visul meu.

Doar un vis, mi-am spus. A fost doar un vis. Am inspirat adânc și am tresărit din nou când a sunat ceasul deșteptător.

Micul calendar din colțul cadranului mă informă că azi era

13 septembrie
Responsabilități, oameni și cărți

Doar un vis, dar aproape profetic. Astăzi era ziua mea de naștere. Împlineam în mod oficial 18 ani.

Timp de luni întregi, mă gândisem cu groază la ziua asta. Iar acum că venise, era și mai rău decât mă temusem că o să fie. Eram mai bătrână – o simțeam. Cu fiecare zi îmbătrâneam tot mai mult, dar acum era diferit, era mai rău, era măsurabil. Aveam optsprezece ani.

Iar Edward nu va avea niciodată această vârstă.

Când m-am dus să mă spăl pe dinți, am fost surprinsă că fața din oglindă nu se schimbase. M-am privit atent în căutarea unor semne de riduri amenințătoare pe pielea mea albă. Singurele cute pe care le aveam se aflau pe frunte și știam că, dacă aș reuși să mă relaxez puțin, ar dispărea. Dar nu puteam. Sprâncenele desenau o linie de îngrijorare deasupra ochilor mei căprui neliniștiți.

„A fost doar un vis, mi-am spus eu din nou. Doar un vis... dar și cel mai rău coșmar al meu.“

Am sărit peste micul dejun, grăbită să ies din casă cât mai repede. Nu am putut să-l evit de tot pe tata, așa că a trebuit să mă prefac pentru câteva minute că sunt veselă. Am încercat din tot sufletul să par încântată de cadourile pe care îl rugasem să nu mi le cumpere, dar de fiecare dată când trebuia să zâmbesc, simțeam că eram pe punctul de a izbucni în plâns.

M-am străduit să mă adun în drum spre școală. Nu reușeam să-mi alung din minte imaginea bunicii – refuzam să o consider imaginea mea. Nu puteam simți nimic în afară de disperare până când am tras mașina în parcare din spatele liceului din Forks și l-am observat pe Edward sprijinindu-se nemișcat de Volvo-ul lui argintiu metalizat, ca o statuie de marmură a vreunui zeu păgân al frumuseții de mult uitat. Era mai

frumos decât în vis. Și mă aștepta acolo *pe mine*, la fel ca în fiecare zi.

Disperarea se evaporă într-o clipă, locul ei fiind luat de uimire. Eram împreună de jumătate de an, iar mie tot nu-mi venea să cred că meritam să am parte de atâta noroc.

Lângă el se afla sora lui, Alice, care tot pe mine mă aștepta.

Bineînțeles că Edward și Alice nu erau de fapt rude (în Forks se știa că toți frații familiei Cullen fuseseră adoptați de doctorul Carlisle Cullen împreună cu soția lui, Esme, ambii fiind evident mult prea tineri ca să aibă copii adolescenți), dar pielea lor avea exact aceeași nuanță palidă, ochii lor aveau aceeași tentă aurie ciudată, cu aceleași umbre ca niște vânători sub ei. Chipul ei, ca și al lui, era de asemenea deosebit de frumos. Pentru cunoscători – așa ca mine – aceste asemănări erau definitorii.

Când am văzut-o pe Alice așteptându-mă acolo – cu ochii ei căprui strălucind de nerăbdare și cu un pachet argintiu mic în mâini – m-am încruntat. Și doar îi spuseseam lui Alice că nu voiam nimic, dar nimic, niciun cadou și nici măcar să fiu băgată în seamă de ziua mea. În mod clar, dorințele îmi erau ignorate.

Am trântit portiera camionetei mele Chevrolet din '53 – o ploaie de particule de rugină căzu pe trotuarul ud – și am luat-o încet spre locul unde mă așteptau. Alice sări în întâmpinarea mea, cu fața ei delicată strălucind sub părul negru, țepos.

– La mulți ani, Bella!

– Șșt! am rostit eu printre dinți, uitându-mă prin parcare ca să mă asigur că nu o auzise nimeni.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să sărbătoresc în vreun fel sumbrul eveniment.

Ea mă ignoră.

– Vrei să deschizi cadoul acum sau mai târziu? mă întrebă ea nerăbdătoare, în timp ce ne îndreptam spre Edward.

— Fără cadouri, am protestat eu mormăind.

Păru, în sfârșit, că-și dă seama de proasta mea dispoziție.

— Bine... înțeleg că rămâne pe mai târziu. Ți-a plăcut albumul de la mama ta? Și aparatul foto de la Charlie?

Am oftat. Normal că știa ce cadouri promisem. Edward nu era singurul din familia lor cu puteri neobișnuite. Probabil că Alice a „văzut” ce aveau de gând să-mi ia părinții mei imediat ce se hotărâseră s-o facă.

— Mda. Super.

— Eu personal cred că-i o idee frumoasă. Că doar o dată în viață ești în ultimul an de liceu. Măcar să immortalizezi momentul.

— Dar tu de câte ori ai fost în ultimul an de liceu?

— Asta-i altceva.

Atunci am ajuns la Edward, care întinse mâna spre mine. Am apucat-o nerăbdătoare, uitând pentru o clipă de dispoziția mea morocănoasă. Pielea îi era netedă, tare și foarte rece, ca de obicei. Îmi strânse cu delicatețe degetele. M-am uitat în ochii lui limpezi de culoarea topazului și inima mi se strânse. Zâmbi din nou la auzul bătăilor neregulate ale inimii mele.

Își ridică mâna liberă și își trecu degetul rece peste buzele mele în timp ce vorbi:

— Deci, după cum am stabilit, nu am voie să îți urez la mulți ani, corect?

— Da. Corect.

Nu aș fi putut niciodată să imit cursivitatea pronunției lui formale și perfecte. Era ceva ce puteai învăța doar cu un secol în urmă.

— Verificam doar. Își trecu mâna prin părul auriu ciufulit. Mă gândeam că poate te-ai răzgândit. Se pare că totuși celor mai mulți oameni le plac zilele de naștere și cadourile.

Alice râse cristalin, râsul ei răsunând ca un clopoțel în bătaia vântului.

— Normal că o să-ți placă. Toată lumea trebuie să fie drăguță cu tine azi și să-ți facă pe plac, Bella. Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Era o întrebare retorică.

— Să îmbătrânesc, am răspuns eu totuși, dar vocea nu-mi sună atât de fermă cum intenționasem.

Lângă mine, zâmbetul lui Edward se strânse într-o linie aspră.

— La 18 ani ești foarte bătrână, spuse Alice. Femeile nu așteaptă de obicei până la 29 de ani înainte să se întristeze la zilele de naștere?

— Sunt mai bătrână decât Edward, am mormăit eu.

El oftă.

— Oficial, spuse ea menținând un ton relaxat. Doar cu un anișor, totuși.

Presupunând că... dacă aș fi sigură de viitorul pe care mi-l doream, sigură că voi fi alături de Edward, Alice și restul familiei Cullen pentru totdeauna (de preferat fără să fiu o bătrânică zbârcită)... atunci un an sau doi în plus sau în minus nu ar conta atât de mult pentru mine. Dar Edward era împotriva oricărui viitor care m-ar fi schimbat. Oricărui viitor care m-ar face ca el — care ar însemna, de asemenea, să devin nemuritoare.

Un impas, îl numise el.

Sinceră să fiu nu prea reușeam să văd lucrurile prin prisma lui Edward. Ce era așa de interesant să fii muritor? Să fii vampir nu părea un lucru atât de îngrozitor — cel puțin nu în felul în care se comportau membrii familiei Cullen.

— La ce oră poți să vii la noi acasă? continuă Alice, schimbând subiectul.

Judecând după expresia feței ei, avea de gând să-mi ceară exact ceea ce sperasem să evit.

— Nu știam că aveam în plan să trec pe acolo.

— Oh, fii rezonabilă, Bella! se plânse ea. Sper că nu ai de gând să ne strici tot cheful.

– Credeam că de ziua mea toată lumea trebuie să-mi facă mie pe plac.

– O iau de acasă de la Charlie imediat după ore, îi spuse Edward, ignorându-mă cu desăvârșire.

– Azi lucrez, am protestat eu.

– De fapt, nu lucrezi, îmi spuse Alice triumfătoare. Am vorbit deja cu doamna Newton despre asta. O să lucrezi, în schimb, în locul ei, vineri la magazin. A spus să îți transmit „La mulți ani“.

– Eu... eu tot nu pot să vin, m-am bâlăit, încercând să născocesc o scuză. Ei bine nu m-am uitat încă la *Romeo și Julieta* pentru ora de engleză.

Alice pufni.

– Știi *Romeo și Julieta* pe de rost.

– Dar domnul Mason a spus că trebuie să o vedem jucată pentru a o aprecia la adevărata ei valoare – așa a vrut Shakespeare să fie prezentată.

Edward își dădu ochii peste cap.

– Ai văzut filmul deja, mă acuză Alice.

– Dar nu versiunea din anii '60. Domnul Mason a spus că e cea mai bună.

În cele din urmă, lui Alice îi pieri de pe față zâmbetul de superioritate și se încruntă la mine.

– Ai putea să-mi ușurezi sau să-mi îngreunezi treaba, într-un fel sau altul...

Edward o întrerupse:

– Liniștește-te, Alice. Dacă Bella vrea să se uite la film, poate s-o facă. E ziua ei.

– În sfârșit, am adăugat eu.

– O aduc pe la șapte, continuă el. Astfel o să ai și tu mai mult timp să pui lucrurile la punct.

Alice râse cristalin.

– Sună bine. Ne vedem diseară, Bella! O să fie distractiv, ai să vezi.

Zâmbetul larg îi dezvălui dantura strălucitoare, perfectă, după care mă pupă pe obraz și plecă în pași de dans spre prima ei oră de curs înainte să apuc să-i răspund.

– Edward, te rog, m-am milogit eu, dar el îmi închise gura punând un deget rece pe buzele mele.

– Hai să vorbim mai târziu despre asta. Întârziem la oră.

Nu se mai obosi nimeni să se holbeze la noi când ne așezarăm la locurile noastre obișnuite din spatele clasei. Eu și Edward eram împreună de prea mult timp ca să mai fim subiect de bârfă. Nici măcar Mike Newton nu se mai obosi să-mi arunce privirea aceea posomorâtă care mă făcea să mă simt puțin vinovată. În schimb, îmi zâmbi, iar eu m-am bucurat că părea să fi acceptat că noi doi nu puteam fi decât prieteni. Mike se schimbase peste vară – fața lui își mai pierduse din rotunjime, făcându-i pomeții mai proeminenți, iar părul lui blond-deschis era aranjat altfel; nu mai era țepos, ei mai lung și era dat cu gel creând un efect de ciufulire lejeră, aranjată cu grijă. Era ușor să-ți dai seama de unde se inspirase, dar look-ul lui Edward nu putea fi imitat.

Pe parcursul zilei, m-am tot gândit cum aș fi putut scăpa de invitația din seara aceasta acasă la familia Cullen. Nu prea aveam chef să sărbătoresc. Dispoziția mea era jalnică. Dar, mai rău decât atât, urma cu siguranță să primesc cadouri și să mă bucur de multă atenție.

A fi în centrul atenției nu este niciodată un lucru bun, orice împiedicat predispus la accidente ar fi de acord. Nimeni nu vrea să fie în lumina reflectoarelor când are cele mai mari șanse să cadă în cap.

Iar eu cerusem insistent – ei bine, mai exact poruncisem – ca anul acesta nimeni să nu-mi dăruiască nimic. Se